REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U NOVOM ZAGREBU
Novi Zagreb – Istok, Turinina 3

Poslovni broj: P-1127/2023-27

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Novom Zagrebu po sucu Martini Klanac u pravnoj stvari tužitelja Brune Stanića iz Zaprešića, Vladimira Nazora 2, OIB: 82785445866, kojeg zastupa Dominik Musulin, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, kojeg zastupa punomoćnik Kruno Knežević, odvjetnik u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne rasprave zaključene 2. listopada 2026., dana 30. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. da tužitelju Bruni Staniću isplati iznos 1.282,37 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 12.06.2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za 3 postotna poena, u roku 15 dana.

II. Odbija se tužitelj sa zahtjevom za isplatu iznosa 4.663,68 EUR sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. da tužitelju Bruni Staniću naknadi trošak parničnog postupka u iznosu 2.006,25 EUR sa zateznim kamata koje na taj iznos teku od 30.10.2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za 3 postotna poena, u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužbom od 12.06.2023. tužitelj predlaže donošenje presude kojom se tuženiku nalaže isplata iznosa od 4.681,65 eura na ime potpune restitucije zbog ništetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF u ugovoru o namjenskom kreditu koji je sklopljen između strankama dana 29.11.2006. godine (4.054,45 s osnova preplaćenih anuiteta i 627,20 eura s osnova razlike između neotplaćene konvertirane EUR glavnice u kunskoj protuvrijednosti i neotplaćene CHF glavnice po tečaju na dan isplate), sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od dospijeća svakog pojedinog mjesečnog iznosa do isplate, kao i parnični trošak.

2. U odgovoru na tužbu tuženik osporava tužbeni zahtjev i to prvenstveno-osporava tužitelju status potrošača. Nadalje ističe prigovor zastare. U bitnom navodi da se tužitelj ne može pozivati na utvrđenja iz kolektivne presude te da ugovorna odredba o valutnoj klauzuli nije ništetna, kao i da je temeljem zakona provedena

valjana konverzija kredita kojom je uspostavljena nova pravna osnova zbog čega se tužitelj od samog početka treba smatrati korisnikom kredita u EUR, čime je uspostavljena ravnoteža između tužitelja i tuženika. Naglašava da je tužitelj dobrovoljno pristupio sklapanju Dodatka ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija.

3. Podneskom od 2.7.2026., a nakon provedenog financijskog vještačenja, uređuje svoj zahtjev na način da potražuje od tuženika isplatu iznosa od:
- 4.054,49 eura s osnova preplaćenih anuiteta zbog ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od dospijeća svakog pojedinog iznosa do isplate;
- 619,19 eura s osnova razlike između neotplaćene konvertirane EUR glavnice u kunskoj protuvrijednosti i neotplaćene CHF glavnice po tečaju na dan isplate, također sa zakonskom zateznom kamatom od 30.9.2015. do isplate.
Potražuje i naknadu parničnog troška sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od presuđenja do isplate.

3.1. Tužitelj tim podneskom posebnim zahtjevom potražuje isplatu iznosa od 1.282,37 eura s osnova zateznih kamata na preplaćene iznose do 30.9.2015. godine i to sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od 30.9.2015. do isplate. Taj zahtjev naziva eventualno kumuliranim zahtjevom, međutim sud je stava da je zahtjev za isplatom te kamate sadržan u već naprijed postavljanom tužbenom zahtjevu u kojem tužitelj potražuje kamatu na preplaćene anuitete, pa da se ne radi o eventualno kumuliranom tužbenom zahtjevu.

4. Tužitelj je podneskom od 2.7.2026. preinačio svoj raniji zahtjev, koju preinaku je sud dopustio na ročištu 23.10.2026. godine, (unatoč protivljenju tuženika), jer smatra da se u konkretnom slučaju radi o preinaci koja je izvršena nakon provedenog financijskog vještačenja, radi čega je ista dopuštena u smislu čl. 190. st. 2. Zakona o parničnom postupku (NN br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 – dalje: ZPP).

5. U provedenom postupku pročitani su Ugovor o kreditu od 29.11.2006. (list 10-14 spisa), Dodatak od 21.12.2015. (list 40-45 spisa), otplatni plan (list 23-39 spisa)informativni izračun preplate anuiteta s osnova rasta tečaja CHF/HRK(list 48-55 spisa), izračun konverzije na dan 30.9.2015. (list 95-163 spisa), saslušan je tužitelj (list 319-320 spisa), provedeno je financijsko vještačenje (list 327-373 spisa).

6. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

7. Predmet spora je restitucijski zahtjev tužitelja za povratom utuženog iznosa koji je tuženik stekao na temelju ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli iz Ugovora o namjenskom kreditu koji je sklopljen između stranaka dana 29.11.2006. godine.

8. U postupku nije sporno:
- da je tuženik kao kreditor (banka) sa tužiteljem kao korisnikom kredita sklopio Ugovor o namjenskom kreditu dana 29.11.2006. godine, kojim je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje iznos kredita od 32.225,58 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a na dan isplate kredita;

- da je tuženik tužitelju isplatio ugovoreni iznos kredita, a tužitelj je otplaćivao isti kako je to bilo ugovoreno, plaćanjem anuiteta prema valutnoj klauzuli u CHF;
- da su tužitelj i tuženik dana 21.12.2015. godine na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/2015; dalje: ZID ZPK/15) sklopili Dodatak navedenog ugovora o kreditu kojim su proveli konverziju kredita na način da su izvršili izmjenu valutne klauzule iz CHF u EUR.

9. Sporno je prije svega je li ugovorna odredba osnovnog ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF ništetna i je li nastupila zastara tužiteljevog restitucijskog zahtjeva. Također je sporno ima li tužitelj, s obzirom na provedenu konverziju, ikakva daljnja prava prema tuženiku s osnova ništetne odredbe o valutnoj klauzuli u predmetnom ugovoru.

10. Valjanost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli (CHF) u potrošačkim ugovorima o kreditu bila predmet preispitivanja pred Trgovačkim sudom u Zagrebu u parničnom postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača, a povodom tužbe Udruge za zaštitu potrošača Potrošač – Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača, protiv osam tuženih banaka koje su takve kredite ugovarale sa potrošačima, a među kojim bankama (tuženicima) je bila i Zagrebačka banka d.d., ovdje tužena.

10.1. U tom postupku je pravomoćnom presudom posl. br. P-1401/2012 od 04.07.2013. utvrđeno da je tuženik (jednako kao i ostale tužene banke) povrijedio kolektivne interese i prava potrošača (korisnika kredita) zaključujući ugovore o kreditu sa ništetnim i nepoštenim ugovornim odredbama, i to na način da je u razdoblju od 01.04.2005. do 31.12.2008. kao valutu uz koju je vezana glavnica ugovarao švicarski franak, a da prije zaključenja tih ugovora o kreditu, tijekom pregovora i u svezi zaključenja tih ugovora, banka kao trgovac nije u cijelosti informirala korisnike kredita (potrošače) o svim potrebnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa da je tuženik time postupio suprotno odredbama tada važećih Zakona o zaštiti potrošača i suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

10.2. U navedenom postupku apstraktne zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača utvrđeno je da ugovorna odredba o valutnoj klauzuli u potrošačkim ugovorima o kreditu nije bila razumljiva za potrošače, jer im nisu na valjan način objašnjenje posljedice i doseg takvih ugovornih odredbi, s time da su tužene banke kao trgovci bile svjesne rizika po korisnike kredita (potrošače) zbog ugovaranja ovih kredita uz primjenu valutne klauzule u švicarskim francima, pri čemu su svjesno propustile o tome informirati klijente kao buduće korisnike kredita.

11. Sukladno čl. 502.c Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22; dalje ZPP) fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom su prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava građana da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je

tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

12. Uvidom u Ugovor o kreditu od 29.11.2006. je utvrđeno je da je taj ugovor bio sklopljen između tuženika kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita, te da je njime iznos kredita bio utvrđen u kunskoj protuvrijednosti iznosa 32.225,58 CHF prema srednjem tečaju HNB na dan isplate (čl. 1.), uz rok otplate 12 godina (čl. 3. st. 1.), u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju na dan plaćanja (čl. 7.), s namjenom adaptacije obiteljske kuće (čl. 6.).

12.1. Iz sadržaja tog Ugovora proizlazi da on u niti jednom dijelu ne sadrži nikakve konkretne podatke pomoću kojih je tužiteljica mogla shvatiti okolnosti važne za ugovorenu valutnu klauzulu u CHF, odnosno sve rizike i mogućnosti značajne fluktuacije tečaja CHF.

13. Iz uvjerljivog iskaza tužitelja, koji je životan i logičan, proizlazi da je predmetni kredit uzeo radi adaptacije kuće u kojoj je stanovao i još uvijek stanuje. Nadalje, da je kredit tražio kod tuženika, jer je inače njihov klijent, a tražio je kredit od 150.000,00 kn, koliko mu je trebalo, a osobni bankar mu je ponudio kredit u valuti CHF koja je njemu bila nepoznata, a objašnjeno mu je da je taj kredit za njega najbolja, najpovoljnija i jedina opcija, pri čemu ga nije upozoravao na nikakve rizike, niti je spominjao valutnu klauzulu, već da će se iznos kredita vezati uz CHF. Sud mu je također povjerovao kada je rekao da se on kao vozač hitne pomoći ne razumije u financijska pitanja, te da tada nije znao što znači valutna klauzula, te da je povjerovao u ono što mu je rekao osobni bankar.

14. Dovodeći u vezu sadržaj konkretnog ugovora u kreditu sa prihvaćenim iskazom tužitelja sud utvrđuje da je tužitelj u svojstvu potrošača (za svoje osobne potrebe) u studenom 2006. godine sa tuženikom sklopio predmetni ugovor o kreditu sa valutnom klauzulom u CHF, bez da je pritom od strane tuženika kao banke bio obaviješten o svim mogućim posljedicama i rizicima ugovaranja kredita koji je vezan uz valutu CHF.

14.1. Stoga sud zaključuje da je predmetni ugovor o kreditu koji sklopljen između tužitelja i tuženika u cijelosti u dosegu pravomoćne presude koja je protiv tuženika donesena u parničnom postupku apstraktne zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača (točka 9.1. obrazloženja), pa je sukladno čl. 502.c ZPP sud u ovoj parnici vezan utvrđenjima iz te presude, i to utvrđenjem da je ugovorna odredba o potrošačkom kreditu sa valutnom klauzulom u CHF ništetna. Pritom potrošači i nakon sklopljenog dodatka o konverziji po odredbama ZID ZPK/15 imaju pravni interes i mogu zahtijevati utvrđenje ništetnosti osnovnog ugovora o kreditu (Rev-2868/2018-2 od 12.02.2019.).

15. Slijedom navedenoga, ovaj sud utvrđuje da je Ugovor o kreditu od 29.11.2006. koji je bio sklopljen između tužitelja i tuženika ništetan u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula u CHF po kojoj je kunski iznos kredita i posljedično mjesečnog anuiteta bio vezan uz tečaj švicarskog franka.

16. Dodatkom ugovoru od 21.12.2015. godine tužitelj i tuženik su na temelju odredbi ZID ZPD/15 izvršili konverziju na način da je valutna klauzula kredita izmijenjena iz CHF u EUR, pri čemu se na temelju zakona smatra da je konverzija izvršena sa danom

30.9.2015. Takvom konverzijom položaj tužitelja se retroaktivno izjednačio sa položajem u kojem bi se nalazio da je od početka kod iste banke podigao odgovarajući kredit sa valutnom klauzulom u EUR – usporediv po datumu isplate kredita, vrsti tečaja, kamatnoj stopi, namjeni i roku otplate.

16.1. Tužitelj je u ovoj parnici tvrdio da je odmjerena glavnica u konverziji veća od glavnice koja je trebala biti utvrđena imajući u vidu posljedice ništetnih ugovornih odredaba osnovnog ugovora. Međutim, u suštini tužitelj time ne tvrdi da je tuženik konverziju proveo na način koji nije u skladu sa prisilnim odredbama ZID ZPK/15, zbog čega sud zaključuje da je u konkretnom slučaju konverzija pravilno provedena.

17. O restitucijskim pravima potrošača koji su izvršili konverziju u skladu sa odredbama ZID ZPK/15, a čiji ugovori o kreditu su sadržavali ništetnu ugovornu odredbu o valutnoj klauzuli u CHF, Vrhovni sud Republike Hrvatske je u odluci proširenog vijeća posl. br. Rev-457/2025 od 27.05.2026. zauzeo sljedeće pravno shvaćanje: „Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren sa valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit sa valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljenog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljenog ugovora o kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja preplate utvrđene u konverziji“.

18. Prema tome, s obzirom na konverziju koja je provedena po odredbama ZID ZPK/15, tužitelj uslijed ništetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli iz Ugovora o kreditu 29.11.2006. godine ima pravo samo na zatezne kamate na preplaćene iznose mjesečnih anuiteta zbog ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli, koje zatezne kamate su tekle od dana preplate svakog pojedinog anuiteta pa do 30.09.2015.

19. Neosnovani su tuženikovi navodi o tome da je tužiteljev restitucijski zahtjev u zastari. Naime, sukladno pravnom shvaćanju VSRH od 30.01.2020. kada se radi o ništetnosti ugovora zastara restitucijskog zahtjeva počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Stoga se u konkretnom slučaju opći zastarni rok od 5 godina (čl. 225. ZOO) za restitucijski zahtjev potrošača računa tek od 14.06.2018., kao datuma pravomoćnosti presude iz kolektivnog spora kojom je ustanovljena ništetnost valutne klauzule u CHF u potrošačkim ugovorima o kreditu. Budući je tužitelj tužbu u ovom predmetu podnio 12.06.2023., to znači da utuženo potraživanje nije zastarjelo.

20. Financijskim vještačenjem po Vještak Tkalec d.o.o. koje je provedeno na okolnost utvrđivanja iznosa koje je tužitelj do dana konverzije preplatio zbog ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli utvrđeno je:

- da preplaćeni anuiteti radi valutne klauzule u CHF iznose 4.054,49 eura;
- da ukupna zatezna kamata obračunata na preplaćene anuitete radi valutne klauzule do 30.9.2015. iznosi 1.282,37 eura;
- da je konverzijom kredita u EUR utvrđena preplata od 2.479,88 eura

- da ukupna zatezna kamata obračunata samo na iznos preplate koji je tužitelju priznat konverzijom za razdoblje od svakog pojedinog plaćanja do 30.9.2015. iznosi 698,73 eura.

Vještak je također utvrdio da razlika neotplaćenih glavnica na dan 30.9.2015. odnosno razlika između neotplaćene glavnice kredita u CHF po tečaju na dan isplate kredita i neotplaćene glavnice kredita koja je utvrđena kroz konverziju na dan 30.9.2015. godine iznosi 619,19 eura (više zaračunatih).

20.1. Stranke nisu prigovorile nalazu i mišljenju, već je tuženik osporavao pravnu osnove tužiteljevog potraživanja, pa je u tom smislu nalaz i mišljenje vještaka ocijenio kao pravno irelevantan za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari.

20.2. Sud je prihvatio nalaz i mišljenje financijskog vještaka kao jasan, obrazložen, izrađen na temelju vjerodostojne dokumentacije u spisu i u skladu sa pravilima struke.

21. Međutim, polazeći od pravnog shvaćanja proširenog vijeća VSRH iz odluke Rev-457/2025 od 27.05.2026. godine, sud utvrđuje da tužiteljica uslijed ništetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli iz osnovnog ugovora o kreditu, nakon izvršene konverzije, ima pravo na isplatu iznosa 1.282,37 EUR, što predstavlja zatezne kamate na stvarnu preplatu izražene u apsolutnom iznosu, koje su obračunate od svake pojedinačne preplate pa do 30.09.2015. godine

22. U skladu sa čl. 31. st. 2. ZOO na iznos neisplaćenih (zateznih) kamata mogu se zahtijevati zatezne kamate samo od dana kad je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu. Tužba u ovom predmetu je podnesena 12.06.2023., pa stoga tužiteljica na navedeni obračunati iznos zatezne kamate od 1.282,37 EUR, ima pravo na daljnju procesnu kamatu od 12.06.2023. godine do isplate.

23. Slijedom svega navedenoga sud utvrđuje da je osnovan tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 1.282,37 EUR sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od podnošenja tužbe 12.06.2023. do isplate pa je zahtjev tužitelja u tom dijelu valjalo prihvatiti i odlučiti kao pod točkom I. izreke.

23.1. Ovdje valja reći da tužitelju nije dosuđeno nešto drugo, ili više od onog što je tražio svojim zahtjevom. Naime, tužitelj traži punu novčanu restituciju zbog ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF sa kamatama na onaj novčani iznos koji mu pripada po osnovi restitucije.

24. S druge strane, imajući u vidu pravno shvaćanje proširenog vijeća VSRH iz odluke Rev-457/2025 od 27.05.2026., tužbeni zahtjev nije osnovan za preostalih 4.663,68 EUR sa pripadajućim zateznim kamatama (razlika do tkz. pune restitucije), pa ga je u tom dijelu valjalo odbiti i odlučiti kao pod točkom II. izreke.

25. Što se tiče parničnog troška valja reći da je tužitelj u sporu uspio sa osnovom 100%, a visinom od 22%, što bi kvantitativno i kvalitativno iznosilo 61 %, dok bi uspjeh tuženika bio 39%. S obzirom na takav djelomičan uspjeh u sporu, doslovnom primjenom čl. 154. st. 2. ZPP tužitelj ne bi bio dužan tuženiku naknaditi nikakve troškove postupka, već bi tuženik bio dužan tužitelju naknaditi troškove postupka, ali u značajno sniženom postotku i to samo 22% njegovih troškova postupka.

25.1. Nije sporno da pravilo iz čl. 154. st. 2. ZPP ima legitiman cilj, koji se sastoji u izbjegavanju neopravdanog parničenja i nerazumno visokih troškova parničenja odvraćanjem potencijalnih tužitelja od podnošenja previsokih tužbenih zahtjeva bez snošenja posljedica. Međutim, valja imati na umu da se u ovoj parnici radilo o restitucijskom zahtjevu zbog ništetnih ugovornih odredbi koje je tuženik kao trgovac nametnuo tužiteljici kao potrošaču. Sudska praska o tom pitanju (s obzirom na provedenu konverziju) je dugi niz godina bila izrazito neujednačena, a čak je i Vrhovni sud RH donosio različite odluke, sve dok odlukom proširenog vijeća VSRH Rev-457/2025 od 27.05.2026. nije usklađena sudska praksa o tom pitanju (do čega je došlo tek nakon zaključenja glavne rasprave u ovoj parnici). Stoga puni restitucijski zahtjev tužitelja nije bio očito neosnovan niti lišen ikakvog smisla, iako mu je u konačnici dosuđen samo djelomično.

25.2. U takvim okolnostima konkretnog slučaja, prema stavu ovog suda tuženiku kao trgovcu se ne može priznati nikakvo pravo na razmjerno sniženje troškova postupka koje je dužan naknaditi tužitelju kao potrošaču, već tužitelj ima pravo da joj tuženik naknadi pune troškove postupka, i to prema onoj vrijednosti predmeta spora sa kojom je uspjela u parnici. Drugačijim tumačenjem sud bi potrošače ustvari odvraćao od traženja sudske zaštite prema trgovcima, što bi bilo protivno pravilima javnog poretka kojima se osigurava visoki stupanj zaštite potrošača. Osim toga, na taj način bi trgovac – makar posredno – u konačnici ostvario djelomičnu korist od toga što je potrošaču nametao ništetne ugovorne odredbe (kroz to što bi mu se umanjivala obveza naknade troška postupka), što je bez daljnjeg neprihvatljivo i protivno sustavu zaštite potrošača jer trgovac nikakvu korist od nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi ne smije imati, naime jedino na taj način se trgovca odvraća od nametanja nepoštenih ugovornih odredbi potrošačima za ubuduće.

25.3. Stoga je tuženik tužitelju dužan naknaditi troškove postupka u cijelosti, i to prema vrijednosti predmeta spora 1.282,37 EUR sa kojim je uspio u parnici. Tužitelja je zastupao punomoćnik odvjetnik, pa sukladno čl. 155. ZPP i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/2023; dalje: Tarifa) ima pravo na naknadu troška za:

- sastav tužbe – 150,00 EUR (Tbr. 7/1);
- sastav podnesaka od 16.4.2024., 14.11.2024. i 2.7.2026. – po 150,00 EUR za svako (Tbr. 8/1);
- zastupanje na ročištima 8.5.2025., 25.9.2025. i 2.10.2026. – po 150,00 EUR za svako (Tbr. 9/1);
- -zastupanje na ročištu za objavu presude 75,00 eura (Tbr. 9/3), što ukupno iznosi 1.406,25 EUR (sa uračunatim PDV-om), uvećano za predujam financijskog vještačenja od 600,00 EUR, što je ukupno 2.006,25 eura.

Tužitelju nije priznat trošak podneska od 31.7.2026. kojim ponavlja već ranije iznesene navode, pa ga je sud ocijenio kao nepotreban. Stoga je odlučeno kao pod točkom III. izreke.

U Zagrebu 30. listopada 2026.

Sudac:
Martina Klanac

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se podnijeti žalba u roku 15 dana, a o njoj odlučuje nadležni županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po pun.
2. Tuženiku po pun.

MARTINA KLANAC

Elektronički potpisano: 30.10.2026T11:46:06 (UTC:2026-10-30T10:46:06Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: b6621306-b8a0-4389-b7af-67d0205ac779

Općinski sud u Novom Zagrebu

Broj zapisa: **9-3088f-6f708**

Kontrolni broj: **0345f-b7277-7c28c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Novom Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.